

sker have en ret stor Øvelse i at vurdere Ejendommene til Ejendomsskyld, er det derfor ingenlunde givet, at de ere særlig dygtige netop til denne særlige Art af Vurderinger, som der her er Tale om. Og naar det af et æret Medlem i Flertallet er hævdet, at man ikke vil kunne rette nogen Indvendinger mod disse Vurderinger, da vi jo dog have dem i Forvejen paa et andet Omraade, vil jeg dertil sige, at det er noget ganske forskelligt, hvor der som ved Ejendomsskyld er Tale om en ganske lille pro mille, og hvor der, som her, er Tale om at give den væsentligste Del af Værdistigningen, for det er det, der er Tale om.

Jeg komme nu ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan kalde den af Flertallet foreslaaede Afgift moderat. Der er foreslaaet en Afgift af $1\frac{1}{2}$ pCt. af den saaledes vurderede Værdistigning. Nu vil jeg indrømme, at dersom der med Værdistigningen følger en tilsvarende forøget Afkastningsværdi, er $1\frac{1}{2}$ pCt. ikke noget saa forfærdeligt at svare. Men det er noget, som enhver praktisk Landmand meget godt ved, at fordi en Del af hans Jord, maaske hele hans Jordlod bliver mere værd, hvis den bliver solgt til Byggegrunde, er det derfor aldeles ikke givet, at den ved fortsat Anvendelse paa sædvanlig Maade, altsaa ved fortsat Dyrkning, vil blive mere værd, eller rettere sagt, det er aldeles givet, at den ikke vil blive det. Gaar man ud fra, at Afkastningsværdien aldeles ikke forøges, hvad der vil være Forholdet i det overvejende Antal Tilfælde, er $1\frac{1}{2}$ pCt. af Værdistigningen, svaret i 50 Aar, en ganske overordentlig høj Afgift. Det betyder nemlig uden endda at regne Rente og Rentes Rente med 75 pCt. af hele Værdistigningen. Naar dertil kommer, at ikke noget Beløb af Værdistigningen er unddraget fra Skatten, bortset fra det rent minimale Beløb, som Flertallet har foreslaaet, kan en Fejltagelse i Vurderingen let blive ganske overordentlig skæbnesvanger for den, som skal svare Skatten. Man vil ikke kunne komme bort fra, at en Fejltagelse paa 25 pCt. i en Vurdering er ikke saa overordentlig stor en Fejltagelse, og det kan betyde for den vedkommende, at hele den Værdistigning, som hans Jordlod bliver vurderet til at have, bliver afleveret i Form af Skat til Staten. Naar dertil kommer, at hans Ejendomsskyld desuden vil blive forøget, kan man efter min Mening ikke paa nogen Maade paastaa, at den foreslaaede

Procent er moderat, jeg vil tværtimod sige, at den er alt andet end moderat.

Da vi første Gang her i Tinget behandlede det den Gang af Regeringen forelagte Lovforslag om det samme Emne, blev det fra forskellige Sider her i Salen fremhævet, at det, man i Virkeligheden vilde have fat i, var den Værdistigning, som fremkom paa Byggegrunde, medens man ikke havde til Hensigt yderligere at beskatte den eventuelle Merværdi, som vilde komme paa de almindelige Landbrugsejendomme. Men de Udtalelser i denne Retning, som den Gang fremkom fra forskellige Sider, har Flertallet aldeles ikke taget noget Hensyn til. Forholdet vil efter Flertallets Forslag blive det, at paa enhver almindelig Landbrugsejendom, hvor der ved Besparelser kan indvindes et vist Beløb om Aaret, vil ogsaa Skatten komme med $1\frac{1}{2}$ pCt. af, hvad der saaledes er indvundet. Tænker man sig, at der paa en Landbrugsejendom spares et Par Heste og en Mand, vil denne Besparelse være ca. 1,200 Kr. om Aaret, det vil med andre Ord sige, at den paagældende Ejendom stiger med en Kapitalværdi af 30,000 Kr. $1\frac{1}{2}$ pCt. af 30,000 Kr. vil blive 450 Kr., og det vil altsaa blive den Sum, der vil blive paalagt en saadan Ejendom; det er Forholdet. Nu vil jeg indrømme, at der skal en ret stor Gaard til, for at der kan være Tale om at spare en Mand og et Par Heste, men i Grunden bliver Forholdet endnu vanskeligere, jo mindre Gaarde det drejer sig om, hvor der er Tale om, at Taksationsmændene maa vurdere Brøkdele af Heste og af Mænd, som kunne spares. Lad os sige, at der paa en almindelig Bondegaard kan spares i Kørselsudgifter 200 Kr. om Aaret — det er ikke meget —, saa betyder det Renten af 5,000 Kr., d. v. s. 75 Kr. om Aaret for en almindelig Bondegaard af Middelstørrelse, det vil blive det faktiske Forhold. Jeg tror ikke og har ikke Grund til at tro efter de Udtalelser, som faldt fra forskellige Sider i Salen, at det i Virkeligheden har været Meningen med Lovgivningen paa dette Omraade, men saaledes vil Forholdet blive. Det vil altsaa sige, at man stiller det almindelige Landbrug i sin Bedrift væsentlig anderledes end en hvilken som helst anden Bedrift i den paagældende Egn, som er i det Tilfælde ikke at eje Grundejendom — man kan godt tænke sig Købmandsforretninger, Høkerforretninger, Skomagere, Skrædere, som ikke eje Grundejendom. De Fordele, som